

ere $7\frac{1}{2}$ eller 6 Linier lange, hvilket giver en saa lille Masse, at en Finger ifft. kan stiftes igjennem den, og denne Eidenhed bliver endnu saeligere derved, at Masserne ved Vaaddets Dragning blive trukne ind i Længden, hvorved de naesten luffe sig helt sammen, foruden at de selvsølgelig ofte tilstoppes af Planter Mudder og andet, der hænger sig fast i Vaaddet. Vaaddene maa dernæst stenes meget stærkt, da de skulle følge Bunden for at tage Alen, som opholder sig her. Disse Omstændigheder medfører dels, at Havbundens Plantevært lider meget ved Vaaddragningen, og at Smaadyr og tildels Fiskeleg, der findes mellem eller paa Planterne odelægges, dels, at der fanges en stor Mængde Smaafisk og Fiskeyngel af alle Slags, og naesten al den Yngel, som optages i Vaaddene gaar til Grunde, tildels ogsaa fordi Vaadfiskeriet ordentligvis foregaar om Natten, da Fiskerne ikke kunne se at sortere deres Fangst.

Vi kunne iøvrigt med Hensyn til disse Fiskeredskabers skadegjørende Egenheder i det Hele henvise til, hvad vi ovenfor have bemærket ved § 7 om Slæbevaaddene, idet hvad der gjælder om disse, i det væsentlige ogsaa passer paa de heromhandlede Aalevaad, om end Slæbevaaddene mulig kunne være noget fordærveligere end disse, forsaavidt de i samme Tid kunne overføre store Strækninger af Havbunden, skjøndt Limfjordsfiskerne have vist, at der med Dygtighed og Ovelse kan opnaaes en forbausende Hurtighed og Sikkerhed i Brugen af Aalevaaddene, saa at en anselig Strækning i kort Tid kan gjennefsøges med dem. Aalevaaddene — her dog fornemlig kun dem, som drages hen over Havbunden — ere omtrent ligesaa opfiskende som Slæbevaaddene, og skjøndt dette er et Moment, der er af mindre Betydning her, hvor Talen er om Fiskeriet ved de aabne Kyster og ikke om Fjordene og slige lukkede Bænde, saa er det dog ikke uden Vigtighed navnlig af Hensyn til de Fiskearter, der ere Standfisk ved Kysten, og her gjerne faste deres Leg mellem Revlerne. Udvalgets Medlemmer have derfor været fuldstændig enige i, at Brugen af Aalevaad saaledes, at de drages hen over Havbunden, være sig til Vaad for Anker eller til Land, bør forbydes ligesaa vel ved de aabne Kyster som i Fjordene og andre mindre Bænde.

Yngen af de for Limfjordsfiskeriet nedsatte Kommissioner og, saavidt vides, ej heller nogen Anden har endnu troet at turde anbefale Brugen af Krat- og Sandvaaddene; derimod mente den i 1865 nedsatte Kommission i Overensstemmelse med det store Flertal af Fiskernes Nuffer at burde tilraade, at Forbudet mod Brugen af Anker- og Snurrevaad ophævedes, hvilket ogsaa skete, som ovenfor anført, ved Loven af 22de Marts 1867 § 4, der bestemmer, at Puls- og Botvaad maa fremdeles benyttes som hidtil saaledes, at Vaaden drages til Vaaddet, og Botvaad tillige paa den Maade, at Vaaddet drages til Vaaden, der ligger for Anker; dog at intet saadant Vaad i Anmærgarnet har en mindre Dybde end 12 Alen. Som Grunde for at have Forbudet mod Ankervaaddene anføres, at disse Vaad, naar de ikke ere mindre end foreskrevet, ikke vil lade sig bruge, hvor der er stærk Grøde, da denne vil bringe Armene til under Dragningen at rulle sig sammen, at de overhovedet ikke kunne skade Grøden i nogen mærkelig Grad, at de ikke ere saa stærkt stenede som Slyndervaaddene, hvis Brug tillades, og at Vaaddets Brug som Ankervaad er, om ikke absolut, saa dog relativt fordelagtigere end Brugen som Botvaad, fordi der ikke ved hint Brug kræves saa meget Mandskab, saa at Udbyttet derfor kan blive større for hver Deltager.

Disse Grunde kunne vi imidlertid ikke i Almindelighed tillægge videre Vægt. Hvad det angaar, at Ankervaad ikke skulde skade „Grøden“ i nogen mærkelig Grad, da beror Rigtigheden heraf paa, hvad man vil forstaa ved „nogen mærkelig Grad“. Sagen er naturligvis ikke at forstaa saaledes, at Ankervaaddet ved en enkelt Gang at drages hen over en Tangbund skulde oprive al Tangen, saa at Havbunden derefter laa aldeles bar, men det følger dog af selve Fiskemaaden, at en Del „Grøde“ maa rives med af Vaaddet, og at den iøvrigt maa blive sammentrykket og paa anden Maade beskadiget, og om den end, naar den er kraftig nok, ikke vil blive meget ilde tilredt herved, saa er det dog indlysende, at den maa lide mere eller mindre, og at den tilsidst, naar Vaaddene flere eller mange Gange ere gaaede hen over den, stykkevis kan gaa tabt; det maa nemlig vel erindres at hvor dette Fiskeri drives, blive Fiskerne selvsølgelig ved at gjennefdrage Havet, saalænge der er en Aal at tage, og da Grøden skjuler og skjærmer Fisken mod Vaaddet, er det netop i Fiskernes øjeblikkelige Interesse at gjennefdrage den stærkt; men naar den herved først en Gang er bleven grundig ødelagt, skal der lang Tid til, før der atter kan frembringes den for Fiskelivet nødvendige Plantevært. Derfor kommer, at, om end Plantevæarten ikke strax odelægges af Ankervaaddet, saa vil dette dog ramme det til Planterne knyttede lavere Dyreliv, den der affatte Leg og den imellem den værende Fiskeyngel paa en absolut fordærvelig Maade. Vel er Aalevaaddet ikke saa stærkt stenet som Slyndervaaddet, men til Gjengjæld har dette sidste Vaad langt større Masser end hint, hvorfor megen Yngel og mange Smaadyr lades uskadt af det, medens de optages af Aalevaaddet, og derhos maa det erindres, at Aalevaaddene kunne bruges som Pulsvaad, hvorimod denne Fiskemethode ikke anvendes ved Slynderfangsten. Et Forbud mod Aalevaaddet som Ankervaad eller Snurrevaad er derfor ikke ensbetydende med et Forbud mod Brugen af Aalevaad overhovedet.

Om Ankervaaddet eller Botvaaddet betaler sig bedst, beror naturligvis paa flere Omstæn-